

Knörreft

Of 'r nou mee de Korsmus sneùw of ginne sneùw li, dä maakt nie ùit, dan moet ik toch alle jaore wir denke aon dieje Korsmus toen wijlie pas bevrijd wozze. Dä moet dan geweest zèn in vierenvirtig. Toen hit-'r veul en hil lang sneùw gelegen in B'rgaak. Ons straot ston toen over hil de lengte vol mee Engelse tenks. De straot wos wa verhard mee sintels van de zinkfebriek, mär diej straot wos dur diej tenks geléék kepot gereeje.

Op zekeren dag mozzen diej tenks wir trug ne 't front. 's Mèrreges al vruug gongen diej vertrekken en dan mozzen ze krèk vurbé ons haus dur 'n smal péép. Aon den enne kant, de lingse kant wos dieje muur nèffen de kerrekhof en aon den aondere kant ston 'n haus op den hoek van ons straot, de Patternaatstraot en de Kerrekstraot.

Ik zeej al, daor bé dä haus op diejen draai wos 't nog al 'n smal péép, nogal krap. Zo'n tenk kos 'r mär krèk tussendur en dan kosde 'r gin hand mir tusse stééke.

Nou hoj enne van diej tenkmanne denk ik 't stuur nie goewd rèècht kannen houwen en ho'j wa baksteen ùit diej skans van de kerrekhof gestoate. Hij zal dä wel gemorreken hebben en ze stuur umgedraaid en hit-ie bé dä haus 'nen hoek ùit 'n slopkommer geraokt, wor e groot gat in zaot.

(wordt vervolgd)

Knörreft (vervolg)

Afijn, wijlie hon dä al gaùw in de gaote want wijlie wònde nèffen de kerrek en dan is de kerrekhof zoveul äs oewe speultùin. En umdä wijlie gin skool hon, d'r laogen de Engelsen in, liejpe wijlie ons aage mär wa te verveele. Toen hebbe wijlie bé dä gat in diej skans 'n stuk k'rtou gehange wor wijlie mee Engelse vèrref op gevèrrefd hon:

'ZEER STRENG VERBODEN DOOR DIT GAT TE KIJKEN'.

En op de kerrekhof, achter enne van diej zèerreke hon wijlie 'nen hillen taaws sneùwbolle klaor ligge. Rond 'n uur of zes kwomp iemes van bé-j-ons in de straot van z'n wèrrek en keek dur dä gat. En mee wos 't raok, toen wijlie 'm mee ons sneùwbolle bekogelden. E ketierke laoter kwomme wijlie taus en toen zaot dieje mens bé ons moeder in de keuke z'ne noad te klaoge. Want wijlie hon nie alleen z'nen hoewd aafgegôid, mär hij foeterde dä wijlie z'nen bril wel kepot hon kanne gôje.

Ons moeder skoat hevig in d're laach, want zo wos ons moeder. Ze zee, um 'm te trôste, 'Ik zal 't daliik tegen onze papa zeggen, äs ie taus kömt.' Mär in d'r binneste hoj ze plezier, want dieje mens hoj 't toch al zo goewd mee z'n aage getroffen en wos nogal 's gaùw op z'n tintjes getroje. Toen dieje mens eweg wos, hur ik ons moeder nog zegge: 'Wa 'n **knörreft.**'

(Knoor = knorpot.)

Johan Biemans, Bergeijk.